

ת"פ 26008/01/13 - מדינת ישראל נגד ח ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 26008-01-13 מדינת ישראל נ' ב

בפני כב' השופט עידו דרואן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח ב

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

גזר דין

ביום 26.3.14, במסגרת הסכמה דיונית, הודה הנאשם והורשע לפי כתב אישום מתוקן בשלוש עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שלוש עבירות של תקיפת בת-זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק הנ"ל, ועבירה של תקיפה חובלנית של בת-זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק הנ"ל.

במסגרת ההסכמה התחייב הנאשם להעביר למתלוננת סך של 20,000 ₪ כפיצוי, והופנה לעריכת תסקיר שירות מבחן. הצדדים לא הסכימו ביניהם על רכיבי הענישה הנוספים.

מעשי הנאשם:

1. בחודש 2012... נישאו הנאשם והמתלוננת, והתגוררו בדירתם ב... במשך כשנה, עד גירושיהם בחודש 2013. הנאשם והמתלוננת עבדו יחד בעסק משותף ב. במהלך שנת הנישואין, במועדים לא ידועים, נהג הנאשם לסטור למתלוננת (לנאשם לא יוחסה עבירה בגין מעשים אלו).
2. כשבועיים לאחר יום הנישואין, עקב כעסו של הנאשם על המתלוננת שלא התעוררה בזמן, השליך הנאשם לעבר הנאשמת כלים ובהם שיירי אוכל. המתלוננת בכתה והנאשם איים עליה שיכה אותה אם לא תחדל לבכות. בדרכם לעבודה ברכב בו נהגה המתלוננת, השתולל הנאשם ברכב וקילל את המתלוננת. בהגיעם סמוך לעסק, הכה הנאשם באגרופו את המתלוננת בפניה וגרם לשבירת עדשה בעינה, לדימום זעיר בעין ולדלקת בעינה. המתלוננת יצאה מהרכב והנאשם רדף אחריה, תפס אותה בשיערה והכה אותה שוב באגרופ בעינה. לאחר מספר דקות, כשהלכה לשטוף פנים, התעלפה המתלוננת. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בת-זוג [1] ואיומים (אישום ראשון).
3. במועד לא ידוע בחודש 2012, בעקבות ויכוח, סטר הנאשם למתלוננת ומשך בשיערה עד שנפלה ארצה. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת-זוג (אישום שני).

4. במועד לא ידוע בחודש .. 2012, בעקבות ויכוח בין הנאשם לאם המתלוננת, הגיע לעסק אחיה של המתלוננת. הנאשם איים על האח ועל המתלוננת כשיצא לעבר האח ובידו סכין, כשהוא צועק "איפה אח שלך היום אני שוחט אותו". האח השליך רימונים (פירות) לעבר הנאשם, כדי להרחיקו ממנו. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירת איומים (אישום 6).
5. במועד לא ידוע בחודש .. 2012, בעקבות ויכוח, משך הנאשם בשיערה של המתלוננת ובגין זאת הורשע בעבירה של תקיפת בת-זוג. בנוסף, השליך הנאשם לעבר המתלוננת קומקום מים רותחים, שלא פגע בה (אישום שלישי).
6. ביום 9.12.12, בעקבות ויכוח, כשנכנסה המתלוננת לשירותים, משך הנאשם בשיערה של המתלוננת וסטר בפניה. המתלוננת הגנה על עצמה תוך שימוש בנטלת פלסטיק אך הנאשם הוציא מידיה את הנטלה. אז הכה הנאשם את המתלוננת באגרופיו בגופה, פניה וידיה, עיקם את ידה, חבט את ראשה ברצפה ואמר לה "אני אחנך אותך". המתלוננת נשכה את הנאשם כדי להיחלץ, אך הנאשם המשיך להכותה ולמשוך בשיערה. לבסוף ברח המתלוננת לחדרה, והנאשם תפס בזוג מספריים וכיוון אותם למתלוננת דרך איום בדרישה שתפסיק לבכות ולצרוח. הנאשם גרם כך למתלוננת שבירת שן (תצלום תע/2), נפיחות בעצם הלחי השמאלית, תלישת שיער ושריטות בצווארה באמצעות המספריים שאחז. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירות איומים ותקיפה חבלנית נגד בת-זוג (אישום רביעי).

נסיבות העבירות - קביעת מתחמי העונש ההולמים:

1. עבירות התקיפה, ובוודאי תקיפה חבלנית, מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מהחשובים במארג הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן היתירה של עבירות אלו. הטעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון זה, קשיי החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרוע בין האלימות שמופעלת נגדו לבין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המצטבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הינו חמור במיוחד [וראו למשל ע"פ 4875/11 מ.י. נ' פלוני (2012)]. בע"פ 305/12 מ.י. נ' צוובנר-זליג (2013) הדגיש בימ"ש העליון כי קצה הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתת עונשים חמורים ומרתיעים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשון במעלה". נקבע שעל הענישה לשדר מסר חד וברור: אלימות במשפחה תוביל עלדרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין.
2. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק באה להגן על שלמות הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקיפין, מגנה עבירה זו על ערך נוסף - חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעתים קרובות נלווית לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמסר מוסווה שאינו מגיע לסחיטה גלויה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ.י. (1989)).
3. במקרה דנן בוצעו העבירות על-ידי הנאשם באופן חוזר ומתמיד, שנועד להכאיב למתלוננת ולהפחיד אותה,

"כדי לחנך אותה" ולהשליט עליה את מרותו של הנאשם. לאלמנטים מחמירים אלו יש להוסיף את ההשפלה שנלוותה למעשים.

4. חומרתו של איום באמצעות סכין אינה מצריכה הסברים מרובים - במקרה דומה למקרה דנן נגזר על נאשם נטול עבר פלילי משמעותי עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל, שנמצא הולם וראוי (רע"פ 5998/09 **שמאיב נ' מ.י.** (2009)). גם לאיומים האחרים יש אופי קשה במיוחד, בהיותם קשורים למסכת אלימות והפחדה נמשכת, וכשאחד מהם בוצע באמצעות חפץ חד, מספריים.

5. יש לקבוע אפוא כי עבירות התקיפה לסוגיהן ועבירות האיומים בוצעו באופן שפגע באופן קשה בערכים המוגנים.

6. לפי ממצאי שירות המבחן ועדותה של המתלוננת לעונש, חוותה המתלוננת פחד ממשי מהנאשם לאורך התקופה, ולכן גם לא התלוננה במשטרה - כך צלח איומו של הנאשם. ניכר היה במתלוננת שעד היום היא חיה בצל הטראומה ופגועה מאוד מהנאשם. המתלוננת חיה עד היום בחרדה גדולה, ויוצאת מהבית כשהיא מלווה על-ידי אימה. המתלוננת מסרה שמצבה הכלכלי בכי רע, עד-כדי חוסר יכולת לתקן את השן ששבר לה הנאשם. עוד תיארה המתלוננת כיצד איבדה אמון בגברים, לנוכח התנהגותו של הנאשם שניצל את תמימותה, ואינה מסוגלת ליצור קשר זוגי חדש. התרשמתי כי המתלוננת דוברת אמת, ולפיכך יש להוסיף לנזקים הפיזיים המתוארים לעיל גם את הנזק הנפשי והמצוקה הניכרת שגרם הנאשם למתלוננת, שנמשכים והולכים עד היום.

7. מדיניות הענישה הנהוגה עוקבת אחרי הנחיית בית המשפט העליון ומחמירה, ככלל, בעונשים במצבים דומים. המתחמים הפורטים להלן תואמים לנהוג בעיקר הפסיקה.

8. לנוכח האמור לעיל, יקבעו מתחמי העונשים ההולמים כדלקמן:

א. לאירוע של תקיפה חובלנית של בת-זוג ואיומים ביום 9.12.12 (אישום רביעי): עשרה עד 24 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי;

ב. לאירועים של תקיפת בת-זוג, בין בלוויית איומים ובין אם לאו (אישומים ראשון, שני ושלישי): שמונה עד 18 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי;

ג. לאירוע של איומים בסכין (אישום שישי): שישה עד 18 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי;

9. לכאורה, קיימת האפשרות לראות בכלל מעשיו של הנאשם "אירוע עבירה", שכן בוצעו נגד קורבן אחד, במהלך תקופת זמן קצובה ומוגבלת, וגרמו יחד לנזק הקיים והפוטנציאלי (והשוו ע"פ 5834/13 **פלוגי נ' מ.י.** (2014) וע"פ 4910/13 **בני ג'אבר נ' מ.י.** (2014)). מתחם העונש שיכול להיקבע באופן זה ינוע בין 18 ל-50 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי. קביעת המתחם בדרך זו עלולה להביא להחמרה בעונש, לנוכח מסקנתי העתידית לעניין מיקומו הראוי של העונש במתחמים.

היעדרם של שיקולי שיקום המצדיקים חריגה מהמתחמים:

1. מהעולה משני תסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם, כל שניתן לומר הוא שאולי נמצא הנאשם בשלב ראשוני ביותר של נכונות ויכולת לשתף פעולה בטיפול משקם. לדעת שירות המבחן, יש לטפל קודם כל בבעיית ההתמכרות של הנאשם לסמים ורק לאחריה בבעיית האלימות הזוגית (פירוט להלן).

2. במצב דברים זה, כשאין באופק צפי חיובי במיוחד, אין הצדקה לחריגה ממתחמי העונש ההולמים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - קביעת העונש במתחמים:

1. הנאשם יליד 1965, כבן 49 כיום, גרוש מהמתלוננת ואב לילדה ... מקשר קודם. הנאשם מתגורר כיום בבית הוריו ומסייע לאביו בחנות הירקות שלו. הנאשם מקיים כיום קשר זוגי חדש עם בת-זוג אחרת, אם לחמישה ילדים.

2. לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות בגין עבירות איומים והעלבת עובד הציבור, ועבירה נוספת של איומים כלפי בת-זוגו הקודמת, אם בתו.

3. מתסקירי שירות המבחן, שניים במספר, עלו הנתונים הבאים:

הנאשם סיים 10 שנות לימוד ובהמשך שירת שירות צבאי מלא. לאורך השנים עבד כירקן, אך עקב כישלונות עסקיים שקע בחובות וכיום נתמך למעשה על-ידי משפחתו.

הנאשם נהג להשתמש בסמים ולהמר לאורך השנים, אך לדבריו חדל מכך בכוחות עצמו כבר לפני שנים. בבדיקת סמים בספטמבר 2014 נמצאו אצל הנאשם שרידי תחליף-סם מסוג סבוטקס.

הנאשם הודה במעשים וטען כי איבד שליטה מדי פעם על-רקע מתחים בין בני הזוג וקשיים בניהול המשותף של העסק. עם-זאת, הנאשם הבליט את היותו קורבן לתחושתו והשליך אחריות על המתלוננת.

המתלוננת מסרה לשירות המבחן שלמעשה חיה תחת איום מתמיד של הנאשם שנהג כלפיה באלימות פיזית, מילולית, נפשית ואף מינית, תוך הפגנת קנאה קיצונית. בניגוד לדברי הנאשם, טענה המתלוננת כי הנאשם המשיך לצרוך חשיש וסמים אחרים מדי יום. מאז מעצרו ושחרורו של הנאשם נותק הקשר בינו לבין המתלוננת, שנותרה פגועה מאוד לפי התרשמות השירות.

הנאשם שולב בטיפול ב"בית נועם" בהצלחה חלקית בלבד והושעה מהטיפול בעקבות מציאת עקבות הסם בבדיקה בספטמבר, כמתואר לעיל. השירות התרשם שקיימת בעיית סמים שיש לטפל בה לפני שניתן יהיה לטפל בבעיית האלימות הזוגית. הנאשם הופנה אפוא ליחידה העירונית לנפגעי סמים, אך גם שם ההתרשמות לא היתה מזהירה - תחילה הפגין הנאשם העדר מוטיבציה, ולבסוף החלו סימנים ראשוניים ביותר לרצון ונכונות מצד הנאשם לשתף פעולה באופן אמיתי בטיפול.

השירות סיכם באמרו שהוא מתקשה לבוא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

לנוכח זאת, סירבתי להורות על המשך המעקב ועל דחיית הדיון לצורך קבלת תסקיר נוסף.

4. הנאשם עתיד להינזק ממאסר, שיהא מאסרו הראשון. עם-זאת, יש לציין שאין תלויים בנאשם ומשפחתו (לרבות בתו) לא יינזקו כלכלית ממאסרו.
5. לזכותו של הנאשם יש לזקוף בראש ובראשונה את הודייתו ואת נטילת האחריות: אף-אם לא מדובר בתובנה מעמיקה של הפסול במעשים וחרטה בגינם, מדובר בהודיה כנה שבצידה נכונות לפצות את המתלוננת. כשלמילותיו של הנאשם נלווים גם מעשים של פיצוי בעין בסך ממשי של 20,000 ש"ח, יש להן משמעות של-ממש.
6. עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד במיוחד לכאורה, אך למעשה יש לתת משקל מכביד להרשעתו האחרונה של הנאשם בעבירת איומים נגד בת-זוג (אחרת). נראה כי מדובר בדפוס חוזר ומדאיג.
7. באיזונום של דברים, אעמיד את עונשו של הנאשם בחלק האמצעי של מתחמי הענישה. לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם ותשלום הפיצוי, לא יוטל קנס ואף איני מוצא צורך בהתחייבות.
8. העונש ייגזר במאוחד בגין כלל האירועים, ובכך תהא הקלה משמעותית שבחפיפה-למעשה של העונשים.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 24 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו 6.1.13 עד 24.1.13 (ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת).
- ב. מאסר על-תנאי בן שנה, למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף כלפי בת-זוג או בן משפחה, למעט איומים.
- ג. מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת אלימות אחרת נגד הגוף, או עבירת איומים מכל סוג.

הוראות נלוות:

- א. מוצגים, למעט כסף, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ב. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן לידיעה בלבד;

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ה, 13 ינואר 2015, במעמד הצדדים.